

Anonimizirana različica

Prevod

C-596/20 - 1

Zadeva C-596/20

Predlog za sprejetje predhodne odločbe

Datum vložitve:

12. november 2020

Predložitveno sodišče:

Fővárosi Törvényszék (županijsko sodišče v Budimpešti, Madžarska)

Datum predložitvene odločbe:

28. september 2020

Tožeča stranka:

DuoDecad Kft.

Tožena stranka:

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (nacionalna davčna in carinska uprava, direktorat za pritožbe, Madžarska)

V upravnem sporu na davčnem področju, uvedenem na predlog družbe DuoDecad Kft. [...] (ni prevedeno) Budimpešta [...] (ni prevedeno), tožeča stranka, proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (nacionalna davčna in carinska uprava, direktorat za pritožbe, Madžarska) [...] (ni prevedeno) Budimpešta [...] (ni prevedeno)), tožena stranka, je Fővárosi Törvényszék (županijsko sodišče v Budimpešti, Madžarska) sprejelo naslednji

Sklep

Predložitveno sodišče začne postopek predhodnega odločanja pred Sodiščem Evropske unije in mu postavi ti vprašanji:

1. Ali je treba člen 2(1)(c), člen 24(1) in člen 43 Direktive Sveta 2006/112 razlagati tako, da storitev, ki se na spletni strani ponujajo končnim uporabnikom, ne opravlja pridobiteljica licence na podlagi strokovnega

znanja – družba s sedežem v državi članici Unije (v sporu o glavni stvari na Portugalskem) – –, tako da ne more biti prejemnica storitve tehnične podpore na podlagi strokovnega znanja, ki jo opravlja davčni zavezanec s sedežem v drugi državi članici (v sporu o glavni stvari na Madžarskem) kot podizvajalec, temveč ta davčni zavezanec to storitev opravlja za izdajateljico licence na podlagi strokovnega znanja, ki ima sedež v tej drugi državi članici, v okoliščinah, v katerih je pridobiteljica licence:

- (a) imela pisarne, najete v prvonavedeni državi članici, informacijsko in pisarniško infrastrukturo, svoje zaposlene in obsežne izkušnje na področju elektronskega poslovanja ter lastnika s širokimi mednarodnimi povezavami in poslovodjo, usposobljenega na področju elektronskega poslovanja;
- (b) pridobila strokovno znanje, ki je odražalo postopke delovanja spletnih strani in njihovih posodobitev, v zvezi s tem izdajala mnenja, predlagala spremembe teh postopkov in jih potrjevala;
- (c) bila prejemnica storitev, ki jih je davčni zavezanec opravljal na podlagi tega strokovnega znanja;
- (d) redno prejemala poročila o storitvah, ki so jih izvajali podizvajalci (zlasti v zvezi s prometom na spletnih straneh in plačili, izvedenimi z bančnega računa);
- (e) v svojem imenu registrirala spletne domene, ki so omogočale spletni dostop do spletnih strani;
- (f) bila na spletnih straneh navedena kot izvajalka storitve;
- (g) sama izvajala ukrepe za ohranjanje priljubljenosti spletnih strani;
- (h) sama v svojem imenu sklepala pogodbe s partnerji in podizvajalci, ki so bile potrebne za opravljanje storitve (zlasti z bankami, ki so ponujale plačilo z bančno kartico na spletnih straneh, z oblikovalci vsebin, dostopnih na spletnih straneh, in s skrbniki spletnih vsebin, ki so promovirali te vsebine);
- (i) razpolagala s celovitim sistemom prejetja dohodkov od opravljanja zadevne storitve za končne uporabnike, kot so bančni računi, pravico do izključnega in popolnega razpolaganja z navedenimi računi, zbirko podatkov o končnih uporabnikih, ki je omogočala izdajanje računov tem uporabnikom za opravljeno storitev, in lasten računalniški program za izdajanje računov;
- (i) na spletnih straneh navedla svoj sedež v prvonavedeni državi članici kot fizično službo za podporo strankam, in
- (k) neodvisna družba tako od izdajateljice licence kot tudi od madžarskih podizvajalcev, zadolženih za izvajanje nekaterih tehničnih postopkov, opisanih v naboru strokovnega znanja (*know-how*),

pri čemer se upoštevajo tudi ta dejstva: (i) zgoraj opisane okoliščine je potrdil tudi ustrezen organ prvonavedne države članice kot organ, primeren za potrjevanje teh objektivnih okoliščin, ki jih lahko preverijo tretje osebe; (ii) to, da družba iz druge države članice ni mogla dostopati do izvajalca plačilnih storitev, ki bi zagotavljal prejem plačila prek bančne kartice na spletni strani, je bila objektivna ovira za opravljanje storitve v drugi državi članici prek spletnih strani, zato storitev, ki so se ponujale na spletnih straneh, nikoli, niti pred preiskovanim obdobjem niti po njem, ni opravljala družba s sedežem v drugi državi članici, in (iii) družba, ki je pridobila licenco, in njena povezana podjetja so z upravljanjem spletne strani dosegle dobiček, ki je na splošno večji od razlike v znesku davka, ki izhaja iz uporabe različnega ključa DDV v prvonavedeni in drugonavedeni državi članici?

2. Ali je treba člen 2(1)(c), člen 24(1) in člen 43 Direktive o DDV razlagati tako, da storitve, ki se na spletni strani ponujajo končnim uporabnikom, opravlja izdajateljica licence na podlagi strokovnega znanja – družba s sedežem v drugi državi članici Unije – –in je zato ona prejemnica storitve tehnične podpore na podlagi strokovnega znanja, ki jo kot podizvajalec opravlja davčni zavezanec, ki te storitve tako ne opravlja za pridobiteljico licence s sedežem v prvonavedeni državi članici, v okoliščinah, v katerih za izdajateljico licence velja, da:

- (a) so njeni lastni viri vključevali samo eno najeto pisarno in en računalnik, ki ga je uporabljal njen poslovodja;
- (b) je kot edine lastne zaposlene imela enega poslovodjo in enega pravnega svetovalca, ki je delal s krajšim delovnim časom, po nekaj ur na teden;
- (c) razen pogodbe o razvoju strokovnega znanja ni sklenila drugih pogodb;
- (d) je v skladu s pogodbo, sklenjeno s pridobiteljem licence, imena domen, ki jih je imela v lasti, registriral pridobitelj licence v svojem imenu;
- (e) v razmerju do tretjih oseb, tako zlasti končnih uporabnikov, bank, ki so ponujale plačilo z bančno kartico na spletnih straneh, oblikovalcev vsebine, dostopne na spletnih straneh, in skrbnikov spletnih vsebin, ki so te vsebine promovirali, ni nikoli nastopala kot izvajalec zadevnih storitev;
- (f) nikoli ni izdala dokazil v zvezi s storitvami, ki se ponujajo na spletnih straneh, razen računa v zvezi s pravicami do licence, in
- (g) ni imela sistema (kot so bančni računi in druge infrastrukture), ki bi omogočal prejemanje dohodkov iz storitve, ki se opravlja prek spletnih strani,

če se pri tem upošteva tudi, da v skladu s sodbo z dne 17. decembra 2015, WebMindLicenses (C-419/14, EU:C:2015:832), sama po sebi niso odločilna dejstva, da je poslovodja in edini delničar družbe, ki je izdala licenco, tisti, ki je ustvaril to strokovno znanje, da poleg tega ista oseba vpliva ali določa smernice za razvoj in uporabo tega strokovnega znanja in opravljanje storitev, ki temeljijo na

njem, tako da je fizična oseba, ki je poslovodja in lastnica družbe, ki je izdala licenco, tudi poslovodja in/ali lastnica tistih podizvajalskih gospodarskih družb – tako tudi tožeče stranke –, ki sodelujejo pri opravljanju storitve kot podizvajalci po naročilu pridobiteljice licence, pri čemer opravljajo ustrezne navedene naloge?

[...] (ni prevedeno) [postopkovni elementi nacionalnega prava]

Obrazložitev

I. Povzetek dejanskega stanja

Dne 8. oktobra 2007 so oseba KT in dvanajst zaposlenih družbe Jasmin Media Group Kft. ustanovili tožečo družbo, katere glavna dejavnost je računalniško programiranje. Oseba KT je do 28. februarja 2011 pridobila deleže manjšinskih lastnikov, razen deleža osebe HP. Tožeča družba je zaposlila strokovnjake z dolgoletnimi izkušnjami in zaradi stabilnega tehničnega okolja velja za vodilno na trgu spletnega prenosa multimedijskih vsebin. Njena glavna stranka je bila portugalska družba Lalib Lda., za katero je med julijem in decembrom 2009 in v celotnem letu 2011 izdajala račune, ki so skupaj znašali 8.086.829,40 EUR, za opravljanje storitev podpore, vzdrževanja in izvajanja.

Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kelet Budapesti Adó- és Vámigazgatósága Társas Vállalkozások Ellenőrzési Főosztály I. Társas Vállalkozások Ellenőrzési Osztály 6 (nacionalna davčna in carinska uprava, davčni in carinski direktorat vzhodne Budimpešte, oddelek za preglede gospodarskih družb št. I, enota za inšpekcijske preglede gospodarskih družb št. 6, Madžarska) je v skladu s členom 89(1)(a) az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény (zakon št. CLI iz leta 2017 o ureditvi davčne uprave) pri tožeči stranki opravila davčni nadzor. Predmet nadzora je bil davek na dodano vrednost in se je nanašal na drugo polletje 2009 in na celotno davčno leto 2011. Prvostopenjska davčna uprava je na podlagi tega nadzora s sklepom [...] (ni prevedeno) z dne 10. februarja 2020 in ob upoštevanju stališč tožeče stranke [...] (ni prevedeno) tej obračunala davčno razliko v višini 458.438.000 forintov, opredeljeno kot davčni dolg, in ji poleg tega naložila plačilo davčne globe v višini 343.823.000 forintov in zamudnih obresti v višini 129.263.000 forintov.

Tožena stranka je po pritožbi, ki jo je vložila tožeča stranka zoper sklep, sprejet na prvi stopnji, potrdila sklep prvostopenjske davčne uprave s sklepom [...] (ni prevedeno) z dne 6. aprila 2020.

Portugalska družba Lalib Gestao e Investimentos LDA (v nadaljevanju: Lalib) je bila ustanovljena 16. februarja 1998 v skladu s portugalsko zakonodajo in v zadevnem obdobju je bila njena glavna dejavnost opravljanje storitev vzdrževanja prek spleta.

Sklepi tožene davčne uprave so temeljili na ugotovitvi, do katere je med upravnim postopkom prišla navedena uprava, in sicer da dejanski prejemnik storitev, ki jih

je opravljala tožeča stranka, ni bila družba Lalib, temveč družba WebMindLicenses (v nadaljevanju: WML).

Tožeča stranka v skladu z navedbami iz tožbe, ki jo je vložila zoper sklepe tožene stranke, svoj zahtevek utemeljuje na tem, da je treba po njenem mnenju ugotoviti, da je kraj, kjer se opravlja storitev za družbo Lalib, Portugalska, ker so izpolnjene vse zahteve, ki jih je določilo Sodišče. Po njenem mnenju se tožena stranka moti tudi glede bistva opravljanja zadevnih elektronskih storitev, to je storitev, ki se opravljajo za uporabnike, pri čemer to storitev napačno enači z neposrednim tehničnim upravljanjem spletnih strani in zato ne upošteva zadostnosti zahtevanih materialnih in človeških virov niti tega, da ima družba Lalib dejansko na voljo vsa potrebna sredstva za opravljanje storitve. V sklepu ni pravilno presojeno o bistvu opravljanja elektronskih storitev. Tožeča stranka trdi, da je podobno kot druga sodelujoča podjetja, storitve podpore neposredno opravljala za družbo Lalib in ne za družbo WML. Ravnanje družbe Lalib na področjih, presegajočih rutinske naloge, ki niso urejene v okviru nabora strokovnega znanja, je tudi aktivno in pozitivno, saj izvaja inšpekcijske preglede in nadzor nad podjetji skupine Docler in s tem tudi tožečo stranko ter daje navodila tem podjetjem. V pogodbe, sklenjene z družbo Lalib, niti družba WML niti oseba KT nista posegali kot prejemnici, tako da tožeči stranki nista pošiljali zahtev, ki spadajo v pristojnost prejemnika storitev, niti v zvezi s tem nista dajali navodil. Prejemniški nadzor nad dejavnostjo, povezano z opravljanjem storitev, je izvajala družba Lalib, potrebna dovoljenja so prihajala od njenih zastopnikov. Tožeča stranka je navedla, da je [Nemzeti Adó- és Vámhivatal Kiemelt Adózók Adóigazgatósága (nacionalna davčna in carinska uprava, davčni direktorat za velike davčne zavezance)] v okviru postopka proti družbi WML portugalsko upravo prosila za pojasnitev dejstev, povezanih z navodili, navedenimi v sodbi, izdani v tej zadevi. Portugalska uprava je v odgovoru na navedeno mednarodno prošnjo jasno navedla, da je imela družba Lalib sedež na Portugalskem, da je v zadevnem obdobju dejansko opravljala gospodarsko dejavnost za svoj račun in na lastno tveganje ter da je imela vse tehnične in človeške vire, ki so bili potrebni za izkoriščanje znanj, pridobljenih na mednarodni ravni. Tožeča stranka meni, da je bila obdavčitev družbe WML za navedene transakcije protipravna in da je bila družba Lalib dejansko pogodbeni stranka. Kraj opravljanja storitve ni bila Madžarska, ker neobstoj finančnih ustanov, ki bi omogočale plačilo z bančno kartico na spletnih straneh za odrasle, pomeni objektivno oviro za to. Zato je bilo podjetje, ki je izvajalo storitve, dostopne na spletnih straneh, ki je tedaj še spadalo v skupino Docler, v tujini že pred sodelovanjem z družbo Lalib, . Na zunaj se je kot izvajalec zadevnih storitev vedno predstavljala družba Lalib, in ne družba WML. Družba Lalib je sklepala pogodbe v svojem imenu, vodila zbirko podatkov o strankah, ki so plačevale nadomestilo za storitve, in je edina razpolagala z dohodki od opravljanja teh storitev. Razvoj strokovnega znanja je v vseh primerih nadzirala in odločitve o njegovi uporabi sprejemala družba Lalib. Navedena ni bila nobena fizična služba za podporo strankam niti kakršna koli pisarna na Madžarskem, temveč sedež družbe Lalib. Meni, da je treba v obravnavanem sporu za določitev kraja opravljanja storitve razlagati in uporabiti člen 2(1)(c), člen 24(1) in člen 43 Direktive 2006/112.

Po navedbah tožene stranke je bila davčna obveznost, ugotovljena v njenih sklepih, utemeljena. Po njenih trditvah je bilo v prejšnjem postopku v sodbi, izdani na prvi stopnji, opozorjeno, da mora davčna uprava dokazati, da storitve, in sicer upravljanja spletne strani, ni opravljala družba Lalib na Portugalskem, temveč je bila zanjo v resnici zadolžena tožeča stranka v obravnavani zadevi na Madžarskem, in da mora navedena uprava to okoliščino dokazati na podlagi objektivnih dejstev, kar je bilo glede dejanskega stanja v obravnavani zadevi izvedeno. Davčna uprava je uvedla nov postopek proti družbi WML, v katerem je ugotovila, da storitve ni opravljala družba Lalib, temveč družba WML iz Madžarske, in da je bila zadevna pogodba o licenci navidezna. Po njenem mnenju v obravnavanem postopku niso izpolnjeni dejanski in pravni pogoji za vložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe pri Sodišču. Poleg tega je pojasnila, da se je Sodišče po njenem mnenju na eni strani že izreklo glede vprašanj, postavljenih na predlog tožeče stranke, in na drugi razglasilo, da je za presojo okoliščin pristojno predložitveno sodišče. Sodišče je že razlagalo člen 2(1)(c), člen 24(1) in člen 43 Direktive. Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (upravno in delovno sodišče v Budimpešti) je na predlog tožeče stranke v obravnavani zadevi že začelo postopek za sprejetje predhodne odločbe pri Sodišču, v katerem je zadnje navedeno jasno opredelilo merila, v skladu s katerimi lahko nacionalno sodišče odloči o kraju opravljanja storitev za končne uporabnike. Sodišče je v svoji sodbi razložilo prav navedene določbe prava Unije.

II. Predstavitev nacionalnega prava

Tako stranke kot tudi sodišče menijo, da so določbe o kraju opravljanja, vsebovane v az általános forgalmi adórol szóló 2007. évi CXXVII. törvény (zakon št. CXXVII iz leta 2007 o davku na dodano vrednost) skladne z določbami Direktive o DDV, v skladu s katero je v primeru opravljanja storitev za osebo, ki ni davčni zavezanec, kraj opravljanja storitev kraj, kjer ima izvajalec storitev sedež.

Vendar predložitveno sodišče ugotavlja, da je treba za odgovor na vprašanje, koga je mogoče šteti za izvajalca storitve, na prvem mestu preučiti pogodbeno razmerje med prejemnikom in izvajalcem navedene storitve, vendar sta glede na sodbo Sodišča v prejšnjem postopku, v katerem je bila stranka družba WML, **portugalska in madžarska davčna uprava** kot davčni upravi držav članic, na podlagi ugotovitev v navedeni sodbi **zavzeli različni stališči glede kraja, kjer se je dejansko opravljala storitev.**

III. Razlogi za potrebo po vložitvi predloga za sprejetje predhodne odločbe

V skladu s pravno presojo predložitvenega sodišča v okviru obravnavanega spora tega spora med strankama ni mogoče rešiti brez razlage prava Unije, zlasti člena 2(1)(c), člena 24(1) in člena 43 Direktive Sveta 2006/112, niti brez tega, da bi nacionalno sodišče uporabilo navedeno razlago. Ob dejanskem stanju iz spora

je mogoče ugotoviti, da sta portugalska in madžarska davčna uprava kot davčni upravi držav članic isto gospodarsko transakcijo z davčnega vidika obravnavali različno. Obe državi članici sta navedli, da imata pravico do pobiranja DDV za zadevno transakcijo.

[...] (ni prevedeno) [ponovljeno razlogovanje] Sodišče je že primerjalo zakonodajo različnih držav članic z določbami člena 2(1)(c), člena 24(1) in člena 43 Direktive Sveta (ES) 2006/112, pa tudi razlagalo določbe Direktive o DDV v zvezi z opravljanjem storitev v sodbi WML. Vendar predložitveno sodišče meni, da je poleg tega v obravnavani zadevi potrebna dodatna razlaga, potem ko sta portugalska in madžarska davčna uprava, ob upoštevanju sodb Sodišča o razlagi teh istih določb prava Unije, prišli do različnih ugotovitev.

Ozadje obravnavanega spora je predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo sodišče, ki je odločalo o tožbi v upravnem sporu družbe WML v zvezi z delom davčnega leta in 2009 ter davčnima letoma 2010 in 2011. Sodišče pa je o tem predlogu odločilo v okviru zadeve C-419/14. Sodišče je v navedeni zadevi ugotovilo, da mora predložitveno sodišče analizirati vse okoliščine postopka v glavni stvari, da bi ugotovilo, ali pogodba, sklenjena med strankami, pomeni povsem umetno konstrukcijo, ki prikriva dejstvo, da zadevne storitve dejansko ni opravila družba, ki je pridobila licenco, ampak jo je dejansko opravila družba, ki je izdala licenco, in opredelilo okoliščine, ki jih je treba preveriti; glede na navedeno sodbo je mogoče trditi, da je Sodišče odločilen pomen pripisalo vprašanju, ali je imela družba Lalib na Portugalskem prostore, infrastrukturo in zaposlene in ali je opravljala dejavnost v svojem imenu, na lastno odgovornost ter za svoj račun in na lastno tveganje. Na tej podlagi se je treba vprašati, ali je mogoče šteti, da je družba Lalib podjetje s sedežem na Portugalskem, in če je, ali je torej prejemnica storitev tožeče stranke.

V tem okviru je v okviru obravnavanega postopka odločilno vprašanje, na podlagi katerih meril mora sodišče države članice presoјati obstoječe okoliščine, kadar določa kraj opravljanja storitev, ki se izvajajo prek zadevnih spletnih strani, in s tem zlorabo prava. Vprašati se je treba, ali je kraj opravljanja storitev za končne uporabnike lahko na Madžarskem in ali je mogoče s tem transakcijo med tožečo stranko in družbo Lalib šteti za povsem umetno, čeprav je družba Lalib zavzemala osrednji položaj v zapleteni mreži pogodb in storitev ter je bila nepogrešljiva za opravljanje storitve in čeprav je izpolnjevala potrebne pogoje za opravljanje storitve s svojimi zbirkami podatkov in računalniškimi programi ter prek tretjih izvajalcev ali izvajalcev, ki pripadajo skupini družbe Lalib ali skupini podjetij tožeče stranke, s čimer je sama prevzela pravno in gospodarsko tveganje, ki je tesno povezano z opravljanjem navedene storitve, tudi če so podizvajalci, ki pripadajo skupini podjetij lastnice strokovnega znanja, med katerimi je bila tudi tožeča stranka, sodelovali v procesu tehnične uporabe strokovnega znanja in je imel končni lastnik tožečega podjetja – ki je bil tudi poslovodja in končni lastnik lastnice strokovnega znanja – vpliv nad uporabo strokovnega znanja. Kako je treba razlagati, ali je imela družba Lalib na Portugalskem prostore, infrastrukturo in zaposlene? Sodišča, ki so odločala o prejšnjem sporu, uvedenem na predlog

družbe WML, so davčni upravi naložila, naj v okviru preiskav v zvezi z dejanskim krajem opravljanja storitve postavi vprašanja portugalski davčni upravi in jo vključi v preiskave. Portugalska davčna uprava je potrdila, da je družba Lalib gospodarsko dejavnost dejansko opravljala na Portugalskem, in sicer za svoj račun in na lastno tveganje. V postopku pri Sodišču v zvezi z zadevo WML je Portugalska predstavila stališča in njen zastopnik je bil osebno navzoč in je govoril na ustni obravnavi, iz česar je razvidno, da je portugalska davčna uprava poznala bistveno vsebino sodbe WML. Kljub temu je vztrajala pri svojem stališču glede sedeža družba Lalib na Portugalskem. Madžarska in portugalska davčna uprava sta kljub sodbi WML ohranili svoji prejšnji razhajajoči se stališči. Predložitveno sodišče zato meni, da sodba WML ni dovolj jasna glede pravnega vprašanja, ki je upošteveno v obravnavani zadevi, zato jo je treba razložiti in natančneje opredeliti.

Kot je že razglasilo Sodišče v točki 51 sodbe KrakVet, če sodišča države članice, ki odločajo o sporu, ki sproža vprašanja glede razlage določb prava Unije, glede katerih morajo odločiti, ugotovijo, da je ista transakcija v drugi državi članici predmet drugačnega obravnavanja, imajo pravico ali celo obveznost Sodišču predložiti predlog za sprejetje predhodne odločbe, odvisno od tega, ali se zoper njihove odločitve lahko vložijo pravno sredstvo v skladu z nacionalnim pravom. Ni sporno, da se je Sodišče v sodbah v zvezi s stalnim sedežem dokončno izreklo o vprašanju, katera od dveh držav članic ima davčno pristojnost (sodbi v zadevah Grunter Berkholz, C-168/84, in Faaborg-Gelting Linien, C-231/94). V obravnavanem primeru, v katerem državi članici uporabljata različno davčno opredelitev za isto transakcijo, predložitveno sodišče meni, da mora pri Sodišču vložiti ta predlog za sprejetje predhodne odločbe. Ker gre za čezmejno transakcijo, presoja o njej pomeni pomembno načelno vprašanje na ravni Unije, in sicer ne le z vidika določitve kraja obdavčitve, temveč tudi z vidika prostega pretoka storitev. Glede na zgornje ugotovitve predložitveno sodišče začinja postopek za sprejetje predhodne odločbe pri Sodišču, zlasti zaradi zgoraj navedene različne davčne opredelitve s strani davčnih uprav držav članic. Predložitveno sodišče s postavljenima vprašanjema Sodišče prosi za smernice glede vprašanja, ali je v zvezi s transakcijo, ki je predmet obravnavanega spora, v skladu s pravom ugotovitev davčne obveznosti s strani portugalske davčne uprave ali njena ugotovitev s strani madžarske davčne uprave, in glede vprašanja, katera od teh dveh držav članic lahko obdavči navedeno transakcijo. V zvezi s tem se sprašuje o večji ali manjši pomembnosti, ki jo je mogoče pripisati zadevnim merilom.

DDV je davek, usklajen na ravni Evropske unije, zato ima sodelovanje med državami članicami pomen, ki ne sme biti le formalen, temveč mora omogočiti tudi sprejetje uradnega stališča tujih davčnih uprav. Spor med davčnima upravama dveh držav članic ne sme privedi do tega, da bi bili subjekti, ki sodelujejo pri transakciji, dvojno obdavčeni zato, ker imata državi članici različni stališči glede pristnosti gospodarske transakcije in kraja opravljanja storitve. Cilj določb o opredelitvi kraja, ki je davčno upoštevena navezna okoliščina in kjer se opravljajo storitve, je namreč preprečiti spore glede pristojnosti, ki lahko privedejo do

primerov dvojne obdavčitve, kar bi bilo v nasprotju s temeljnim konceptom enotnega sistema DDV.

[...] (ni prevedeno) [...] (ni prevedeno) [postopkovni elementi nacionalnega prava]

Budimpešta, 28. september 2020.

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno)

[...] (ni prevedeno) [podpisi]

DELOVNI DOKUMENT